

Arrest

nr. 220 371 van 26 april 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. THOEN
Amerikalei 104A
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 10 november 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 oktober 2017 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat J. THOEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. TASSENOY, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 26 juli 2011 verklaart de verzoekende partij zich vluchteling. Op 29 november 2011 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Op 6 maart 2012, bij arrest nr. 76 630, weigert ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2 Op 20 maart 2012 wordt ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}) genomen. Op 10 september 2013 wordt ten aanzien van haar een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) genomen.

1.3 Op 23 november 2015 huwt de verzoekende partij te Gambia (bij volmacht) met mevrouw F. F., die over een verblijfsrecht in België beschikt. Op 3 maart 2017 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand te Tielt deze buitenlandse huwelijksakte te erkennen.

1.4 Op 28 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13^{septies}). Dit is de bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

*“(…) Aan de Heer, die verklaart te heten:
naam; N(…)
voornaam; B(…)
geboortedatum: (…)
geboorteplaats: (…)
nationaliteit: Gambia*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 18 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten on/of vaststellingen;

Artikel 7, alinea 1:

■ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

■ *artikel 74/14 §3, 4°; de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 26/03/2012.

Deze vorige beslissing tot verwijdering wordt niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat toegekend.

Betrokkene wenste zijn buitenlandse huwelijksakte met mevrouw F(…) F(…) °(…) die momenteel een recht op verblijf heeft, te laten registreren bij de stad Tielt. Op 03.03.2017 werd de overschrijving van deze buitenlandse huwelijksakte geweigerd door de Burgerlijke Stand van de stad Tielt. Bovendien, geeft dit huwelijk afgesloten in het buitenland, haar niet automatisch recht op een verblijf. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Gambia geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene heeft een asielaanvraag ingediend. De RVV oordeelde dat betrokkene niet kon worden erkend als vluchteling en hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. We

kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Gambia geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen;

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene weigert manifest om op eigen Initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 26/03/2012.

Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Vasthouding (...)"

1.5 Op 28 oktober 2017 legt de gemachtigde de verzoekende partij eveneens een inreisverbod (bijlage 13sexies) van twee jaar op. Deze beslissing gaat gepaard met de bestreden beslissing. Het tegen het voormelde inreisverbod ingestelde beroep wordt op 26 februari 2018, bij arrest nr. 200 282, verworpen, omdat de verzoekende partij had nagelaten de Raad tijdig mee te delen of zij al dan niet een synthesesamenvatting wenste neer te leggen.

1.6 Op 29 januari 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) in, in functie van haar Belgisch minderjarig kind M. F. Op 23 juli 2018 wordt deze aanvraag niet in aanmerking genomen, de bijlage 19ter ingetrokken en de afgifte van het attest van immatriculatie als onbestaande beschouwd, omdat de verzoekende partij nog onder de gelding van het onder punt 1.5 vermelde inreisverbod valt, dat met de thans bestreden beslissing gepaard gaat.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In de mate dat de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot

vrijheidsberoving vervat in de bestreden beslissing, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering in deze mate onontvankelijk is.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. In een tweede middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij zet in haar verzoekschrift in dit verband het volgende uiteen in het kader van het eerste middel:

“Eerste onderdeel,

*Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land
In het bevel, wat een beslissing tot verwijdering is, wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met wat in dit artikel is voorgeschreven.*

Er is geen vermelding van artikel 74/13 Vreemdelingenwet in het bevel. Het niet vermelden op zich van dit artikel in het bevel is onvoldoende om te stellen dat er geen rekening mee is gehouden. (...)

Artikel 7, eerste lid stelt “Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”.

Het bevel dient bijgevolg ook te oordelen of dergelijke ‘meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag’ van toepassing zijn, en minstens te motiveren waarom deze niet van toepassing zijn. (...)

In het kader van het tweede middel zet de verzoekende partij in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Verzoeker beroept zich tevens op de schending van artikel 8 EVRM. In het bevel wordt niet verwezen naar artikel 8 EVRM, hoewel verzoeker een familie-en gezinsleven heeft.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker recent papa is geworden van een dochter. De vrouw van verzoeker is recent bevallen van een dochtertje op 22/02/2017. Samen hebben ze ook nog een zoon. De vrouw van verzoeker is na de geboorte in een zeer moeilijke medische situatie terechtgekomen. Door complicaties was ze bijna verlamd vanaf haar middel.

Thans is de vrouw van verzoeker nog steeds in revalidatie.

De vrouw van verzoeker dient zware medicatie te nemen en kan alle hulp van haar echtgenoot momenteel gebruiken.

Verzoeker wijst er op dat hij geen hechte familiebanden meer heeft met zijn land van herkomst.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft artikel 8 EVRM dan dus wel geschonden.

Een terugkeer naar Gambia schendt artikel 8 EVRM wel degelijk.

Verzoeker heeft geen onderdak in Gambia en geen financiële middelen.”

4.2 In haar nota met opmerkingen antwoordt de verwerende partij aangaande het eerste middel het volgende:

“In een eerste onderdeel voert de verzoekende partij de vermeende schending aan van artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoekende partij een schending aanvoert van art. 74/13 Vreemdelingenwet, laat verweerder gelden dat het desbetreffend artikel luidt als volgt: (...)

Dit artikel is een algemene bepaling dat een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk kan beroepen op de hierin vermelde elementen.

Verzoekende partij levert dit bewijs niet.

Geheel ten overvloede merkt de verwerende partij op dat in de bestreden beslissing wel degelijk rekening werd gehouden met het buitenlands huwelijk van de verzoekende partij.

Waar verzoekende partij voorhoudt dat art. 74/13 Vreemdelingenwet zou zijn geschonden, omdat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd over dit artikel en de erin opgenomen elementen, laat verweerder gelden dat voornoemd wetsartikel geen dergelijke motiveringsplicht bevat.

Het volstaat dat uit de gegevens van de zaak, weze het uit de stukken van het administratief dossier of uit de bestreden beslissing zelf, kan worden vastgesteld dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van de verwijderingsbeslissing is overgegaan tot het individueel onderzoek dat in wezen uit voornoemd artikel 74/13 Vreemdelingenwet voortvloeit.

Terwijl in de bestreden beslissing wel degelijk een motivering is opgenomen nopens het gezinsleven verzoekende partij, en tevens werd rekening gehouden met het feit dat er een vermeende partner en kind zijn in België. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zijn.

Er kan ook geen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden."

Op het tweede middel antwoordt de verwerende partij in haar nota met opmerkingen het volgende:

"Ter ondersteuning houdt de verzoekende partij voor dat geen rekening werd gehouden met het feit dat de verzoekende partij papa is geworden van een dochter en dat zijn partner in een moeilijke medische situatie is terechtgekomen na de geboorte. Zij zou nog steeds in revalidatie zijn en de hulp van de verzoekende partij nodig hebben.

Dienaangaande laat de verwerende partij gelden dat de verzoekende partij zich beperkt tot loutere beschouwingen.

Vooreerst merkt de verzoekende partij op dat de ambtenaar van de burgerlijke stand heeft geoordeeld dat er sprake is van een schijnhuwelijk. De verzoekende partij, toont ook niet aan dat beroep werd aangetekend tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Tielt.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat zijn echtgenote medische problemen heeft, laat de verwerende partij gelden dat in het administratief dossier geen enkel medisch attest werd aangetroffen.

De beweerde noodzaak aan mantelzorg wordt op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt en blijkt niet uit het administratief dossier.

Verweerder herhaalt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie rekening heeft gehouden met het familie- en gezinsleven van de verzoekende partij, doch terecht heeft geoordeeld dat dit niet onder de bescherming in de zin van artikel 8 van het EVRM valt.

Vooreerst laat verweerder gelden dat verzoekende partij niet ernstig kan voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve

Vereenvoudiging diende te motiveren nopens een mogelijke schending van art. 8 EVRM. Art. 8 EVRM bevat geen dergelijke motiveringsplicht.

“Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij van mening is dat artikel 8 zou vereisen dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van artikel 8 EVRM is overgegaan. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. Artikel 8 omvat geen dergelijke motiveringsplicht” (RVV, nr. 8.469, 07.03.2008).

Ook:

“dat artikel 8 van het E.V.R.M. geen volledige formele motiveringsplicht inhoudt maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter wel nagaat of de minister niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot zijn beslissing is gekomen; dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest niet op onwettige wijze heeft beslist dat op grond van die gegevens, en omdat andere gegevens slechts nadien werden aangebracht, geen schending van artikel 8 van het E.V.R.M. blijkt; dat het eerste onderdeel van het tweede middel ongegrond is;

Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met de voormelde beoordeling niet zijn in artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet omschreven annulatiebevoegdheid heeft overschreden; dat de annulatierechter, anders dan de cassatierechter, kennis van de feiten kan nemen om althans een marginale toetsing uit te voeren; dat het tweede onderdeel van het tweede middel ongegrond is;” (Raad van State nr. 205.942 van 29 juni 2010, www.raadvst-consetat.be, onderlijning toegevoegd).

Terwijl in de bestreden beslissing uitdrukkelijk werd gemotiveerd omtrent het gezinsleven met zijn echtgenote, doch dat werd vastgesteld dat dit gezinsleven niet primeert.

Verweerder laat gelden dat in casu geen schending van art. 8 van het EVRM aannemelijk wordt gemaakt.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt: (...)

Verweerder laat gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.”

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont verzoekende partij niet aan dat België de positieve plicht zou toekomen haar gezinsleven te vrijwaren.

Verzoekende partij toont ook niet aan dat er enige hinderpalen zouden bestaan om het gezinsleven in het buitenland verder te zetten.

Zie:

“In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij ‘inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont’, doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.

(...)

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)” (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007). 8/8

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat verzoekende partij definitief van haar partner wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk,. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

4.3 Gelet op hun onderlinge samenhang worden het eerste en het tweede middel samen behandeld.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Uit het voormelde artikel 74/13 en het voormelde artikel 5 blijkt dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang

van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24, 7 en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de lidstaten gehouden tot naleving van de voormelde artikelen van het Handvest en overeenkomstig artikel 52.3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Er wordt niet betwist dat de bestreden beslissing een 'beslissing tot verwijdering' in de zin van artikel 1, § 1, 6° van de vreemdelingenwet uitmaakt.

De verzoekende partij voert aan dat op geen enkele wijze rekening wordt gehouden met wat in het voormelde artikel 74/13 is voorgeschreven.

Daarnaast benadrukt zij dat artikel 7, eerste lid in zijn aanhef het volgende stelt: *"onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag"*. Bijgevolg moet het bevel dan ook oordelen of dergelijke *"meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag"* van toepassing zijn.

In haar tweede middel gaat de verzoekende partij vervolgens concreet in op een specifieke bepaling vervat in een internationaal verdrag, met name artikel 8 van het EVRM. Zij geeft aan dat zij een familie- en gezinsleven heeft, en dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met het feit dat zij recent papa is geworden van een dochter. De verzoekende partij stelt verder dat haar vrouw recent bevallen is van een dochtertje op 22 februari 2017, dat ze samen ook nog een zoon hebben, en dat haar vrouw na de geboorte in een zeer moeilijke medische situatie is terechtgekomen en door complicaties bijna verlamd was vanaf haar middel. De verzoekende partij geeft nog aan dat haar vrouw nog steeds in revalidatie is en zware medicatie moet nemen, en alle hulp van haar echtgenoot momenteel kan gebruiken. Ten slotte voert de verzoekende partij nog aan dat zij geen hechte familiebanden meer heeft in haar land van herkomst, en daar geen onderdak en financiële middelen heeft. Zij besluit dat een terugkeer naar Gambia artikel 8 van het EVRM wel degelijk schendt.

Het voormelde artikel 8 luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezins- of privéleven.

Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

Anderzijds, hoewel artikel 8 van het EVRM dus geen absoluut recht omvat en ongeacht of een verblijf wordt geweigerd dan wel beëindigd, zijn Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsrange waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende

belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, §§ 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 140).

Zowel wanneer sprake is van een eerste vraag om toelating tot verblijf als wanneer het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf, zijn de toepasselijke beginselen dezelfde en moet dezelfde kernvraag worden beantwoord, met name of de Staat binnen haar beleidsmarge een billijke afweging gemaakt heeft tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, §§ 68-69).

De beleidsmarge van Verdragsluitende Staten wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen moeten de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst (cf. RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing moeten steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

Indien kinderen betrokken zijn, zoals *in casu*, dan besteedt het EHRM bijzondere aandacht aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, met name hun leeftijd, hun situatie in het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een andere fundamentele kwestie voor het Hof is de vraag naar het aanpassingsvermogen van kinderen, met name de vraag of de betrokken kinderen van een leeftijd zijn dat zij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 143; EHRM 3 november 2011, *Arvelo Aponte/Nederland*, § 60; EHRM 31 juli 2008, *Darren Omoregie/Noorwegen*, § 66; EHRM 1 december 2005, *Tuquabo-Tekle e.a./Nederland*, § 44). Ten slotte benadrukt het Hof dat in situaties waarbij kinderen betrokken zijn, de elementen van migratiecontrole moeten worden afgewogen tegen het belang van het kind. Het belang van het kind vormt een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM. Hoewel het belang van het kind op zich niet beslissend is, moet aan dit belang een zeker gewicht worden toegekend. Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan elementen met betrekking tot de uitvoerbaarheid, haalbaarheid, proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder en deze moeten beoordelen in het licht van het belang van de betrokken kinderen (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland*, § 109; EHRM 24 juli 2014, *Kaplan e.a./Noorwegen*; EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 144; EHRM 30 juli 2013, *Polidario/Zwitserland*; EHRM 30 juli 2013, *Berisha/Zwitserland*, § 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, *Neulinger en Shuruk/Zwitserland*, §§ 135-136; EHRM 8 juli 2013, *M.P.E.V./Zwitserland*; EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, § 78).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat een correcte belangenafweging is vereist waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken.

In de eerste plaats moet worden nagekeken of er een gezins- en/of privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden geïnterpreteerd. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezins- of privéleven moet de Raad zich plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25).

In casu beroept de verzoekende partij zich op een gezinsleven met haar “vrouw”, met haar dochtertje geboren in 2017 en met haar zoon. Zij wijst daarbij tevens op de medische situatie van haar vrouw.

De Raad wijst erop dat uit vaste rechtspraak van het EHRM blijkt dat het begrip ‘gezinsleven’ in beginsel is beperkt tot het kerngezin en dat het EHRM nagaat of er een voldoende ‘graad’ van gezinsleven kan worden vastgesteld. De gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing wel degelijk een overweging bevat met betrekking tot de partner van de verzoekende partij, mevrouw F. F. De gemachtigde geeft in dit verband aan dat de verzoekende partij haar buitenlandse huwelijksakte met mevrouw F. F., die momenteel recht heeft op verblijf, wenste te laten registreren bij de stad Tielt, maar dat de overschrijving van deze huwelijksakte op 3 maart 2017 werd geweigerd door de burgerlijke stand van Tielt. Daarnaast stelt de gemachtigde dat dit in het buitenland afgesloten huwelijk haar niet automatisch recht geeft op verblijf. De gemachtigde besluit dat kan worden geconcludeerd dat een terugkeer naar Gambia geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Aangezien de verzoekende partij niet concreet ingaat op de motivering die in de bestreden beslissing is opgenomen met betrekking tot mevrouw F. F., kan ook de Raad hierop niet verder ingaan.

Vervolgens stelt de Raad vast dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift aangeeft dat zij op 22 februari 2017 vader is geworden van een dochter. Dit kind was op het moment van het nemen van de bestreden beslissing aldus acht maanden oud en zodoende minderjarig. Ook wijst de verzoekende partij nog op een ander kind dat zij samen met haar partner zou hebben, maar hieromtrent geeft zij in haar verzoekschrift geen nadere informatie. Ten slotte wijst de verzoekende partij nog op het feit dat haar partner zich in een zeer moeilijke medische situatie bevindt en al haar hulp kan gebruiken. De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift een geboortekaartje. Dit geboortekaartje heeft betrekking op een kind M., geboren op 22 februari 2017. Op het kaartje wordt aangegeven dat de ouders B. en F. N.-F. zijn en dat de broer E. is. Op het kaartje staat een foto van twee kinderen, waarvan aldus kan worden aangenomen dat het de baby M. en de broer E. zijn.

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat het toekomt aan diegene die zich op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wil beroepen, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk kan beroepen op de hierin vermelde elementen. Volgens de verwerende partij levert de verzoekende partij dit bewijs niet. Ook in het kader van artikel 8 van het EVRM voert de verwerende partij aan dat de verzoekende partij zich met haar verwijzing naar haar recent geboren dochter en de moeilijke medische situatie van haar partner, beperkt tot loutere beschouwingen. Zij stelt dat in het administratief dossier geen enkel medisch attest werd aangetroffen, dat de beweerde noodzaak aan mantelzorg op geen enkele wijze aannemelijk wordt gemaakt en niet blijkt uit het administratief dossier. Zowel in het kader van het eerste als van het tweede middel voert de verwerende partij aan dat een motivering is opgenomen met betrekking tot het gezinsleven van de verzoekende partij, en dat tevens werd rekening gehouden met het feit dat er een vermeende partner en kind zijn in België.

De Raad stelt vast dat uit het “*administratief verslag: illegaal verblijf*” van 27 oktober 2017 blijkt dat de verzoekende partij op dat moment verklaarde dat zij verblijft te Tielt, (...)straat (...), en dat aldaar haar vrouw F. F. en haar dochter M. F. wonen. De politiebeambte B. V. vermeldt dat mevrouw F. F. en het kind M. F. inderdaad op het betrokken adres zijn ingeschreven. Ook geeft de politiebeambte aan dat hij geen huwelijk kan zien, maar dat hij mevrouw aan de lijn heeft gekregen, “*die dit bevestigt*”. Verder blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij op 30 oktober 2017 werd gehoord. Hierin verklaart de verzoekende partij onder meer dat haar geboorteakte en paspoort zich bij haar vrouw op het voormelde adres bevinden. Zij geeft tevens aan dat zij zelf niet aan een ziekte lijdt die haar verhindert te reizen of terug te keren naar haar land van herkomst, maar dat dit wel het geval is voor haar vrouw, dat deze kinesithérapie volgt nadat zij twee operaties heeft ondergaan, één vijf dagen voor de geboorte van hun dochter en één twee dagen erna. Op de vraag of zij een stabiele relatie in België heeft, antwoordt de verzoekende partij dat zij een vrouw heeft, een dochter van 8 maanden en een stiefzoon van zeven jaar. Op de vraag of zij familieleden in België heeft en waar deze wonen, antwoordt de verzoekende partij dat zij een vrouw F. F., dochter en stiefzoon heeft, die wonen op het voormelde adres. Op de vraag of zij minderjarige kinderen heeft, wijst zij nogmaals op haar dochter van acht maanden. Op de vraag of er een reden is waarom zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst, antwoordt de verzoekende partij dat zij hier een familie heeft opgebouwd, dat haar vrouw ziek is, zoals ze in een eerdere vraag vermeldde, en dat zij wil zorgen voor haar familie. De verzoekende partij vraagt

om haar te helpen om hier te blijven, stelt dat zij niet wil teruggaan, dat haar kind veel te jong is om van gescheiden te worden en dat de moeder haar nodig heeft in haar leven. De verzoekende partij geeft ten slotte aan dat zij diegene is die zorg draagt voor hen.

De Raad wijst erop dat dit gehoor werd afgenomen na het nemen van de bestreden beslissing op 28 oktober 2017, zodat de gemachtigde dan ook geen kennis had van de elementen die de verzoekende partij hierin naar voren heeft gebracht. Aangezien de verzoekende partij hieromtrent niets heeft aangevoerd in haar verzoekschrift, kan de Raad niet verder ingaan op de vraag of het in het licht van de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM, zorgvuldig en opportuun is om een vreemdeling slechts te horen met betrekking tot elementen die in het kader van de voormelde bepalingen relevant kunnen zijn, nadat de verwijderingsbeslissing reeds is genomen.

De Raad stelt echter hoe dan ook vast dat de gemachtigde niet kan voorhouden geen kennis te hebben gehad van het feit dat de verzoekende partij op 27 oktober 2017 bij de politie verklaarde een dochter M. F. te hebben, en dat daarbij ook gebleken is dat deze dochter, samen met mevrouw F. F., was ingeschreven op het adres waarop de verzoekende partij verklaarde te verblijven. Bijgevolg kan de gemachtigde ook niet voorhouden dat het voor hem niet mogelijk was om meer informatie over deze dochter te achterhalen, zoals onder meer het gegeven dat dit kind minderjarig is. De Raad stelt echter vast dat, in tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij in haar nota met opmerkingen beweert, in de motivering van de bestreden beslissing geenszins melding wordt gemaakt van het betrokken kind. Uit de bestreden beslissing blijkt dan ook geenszins dat de gemachtigde zou betwisten dat de verzoekende partij de vader is van het betrokken kind. Dit blijkt tevens niet uit het administratief dossier. Verder blijkt uit het administratief dossier ook niet dat in enige mate rekening zou zijn gehouden met het bestaan van dit kind, laat staan met het hoger belang van dit minderjarig kind. Bijgevolg blijkt dan ook niet dat de gemachtigde is tegemoetgekomen aan zijn verplichting die voortvloeit uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, op basis waarvan hij bij het nemen van de bestreden beslissing rekening moest houden met het gezinsleven van de verzoekende partij met dit kind, en met het hoger belang van het kind. Ook blijkt niet dat hij de door artikel 8 van het EVRM vereiste belangenafweging zou hebben doorgevoerd. In deze mate ligt dan ook een schending voor van deze beide voormelde bepalingen. De Raad benadrukt nog dat het aan hem als annulatierechter niet toekomt om zelf alsnog een belangenafweging te maken nadat hij heeft vastgesteld dat het bestuur ze niet heeft gemaakt (RvS 26 september 2018, nr. 242.436).

Zoals hoger reeds aangegeven, kan de Raad niet verder ingaan op enig betoog van de verzoekende partij aangaande de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot het gezinsleven van de verzoekende partij met haar partner, aangezien de verzoekende partij omtrent deze concrete motivering geen betoog voert. Ook op het betoog van de verzoekende partij in haar verzoekschrift met betrekking tot de medische situatie van haar partner en op het andere kind moet de Raad niet verder ingaan. De vaststellingen met betrekking tot het minderjarig kind M. F. volstaan immers reeds om de bestreden beslissing te vernietigen.

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat de gemachtigde in de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met het familie- en gezinsleven van de verzoekende partij, doch terecht heeft geoordeeld dat dit niet onder de bescherming in de zin van artikel 8 van het EVRM valt. Verder in haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dan weer dat in de bestreden beslissing werd vastgesteld dat het gezinsleven van de verzoekende partij met haar echtgenote niet primeert. De Raad wijst erop dat beide vaststellingen tegenstrijdig zijn met elkaar, en dat de bestreden beslissing bovendien geen zulke motiveringen bevat, zodat sprake is van *a posteriori*-motiveringen. De gemachtigde wijst zonder meer op de weigering om de buitenlandse huwelijksakte over te schrijven, en stelt vervolgens zonder meer dat "*dit huwelijk afgesloten in het buitenland*" de verzoekende partij niet automatisch recht geeft op verblijf. Daarna stelt hij dat er dus kan worden geconcludeerd dat een terugkeer naar Gambia geen schending van het voormelde artikel 8 inhoudt. De verwerende partij maakt niet duidelijk, en de Raad ziet niet in, op welke manier uit deze overwegingen blijkt dat de gemachtigde hetzij heeft geoordeeld dat het familie- en gezinsleven van de verzoekende partij niet onder de bescherming in de zin van artikel 8 van het EVRM valt, hetzij zou hebben vastgesteld dat het gezinsleven van de verzoekende partij met haar echtgenote niet primeert. De Raad benadrukt in dit verband overigens nogmaals dat van de minderjarige dochter in het geheel geen melding wordt gemaakt.

Vervolgens voert de verwerende partij een uitgebreid betoog waarom geen schending van artikel 8 van het EVRM voorligt, waarbij zij onder meer wijst op het feit dat de verzoekende partij niet aantoonde dat er enige hinderpalen zouden bestaan om het gezinsleven in het buitenland verder te zetten. De Raad wijst er echter op dat hoger reeds is gebleken dat deze overwegingen niet voorkomen in de bestreden beslissing, zodat sprake is van een *a posteriori*-motivering. Hiermee kan de verwerende partij het vastgestelde gebrek van de gemachtigde om rekening te houden met zijn verplichtingen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM niet herstellen. Bijkomend wijst de Raad erop dat de verwerende partij niet kan voorhouden dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift en zelfs reeds twee dagen na het nemen van de bestreden beslissing niet zou hebben gewezen op elementen die eventueel als hinderpalen voor het verderzetten van het gezinsleven in het land van herkomst kunnen worden beschouwd. Het is echter niet aan de Raad om in de plaats van de gemachtigde hierover thans te oordelen.

Gelet op het bovenstaande wordt een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM in de aangegeven mate aannemelijk gemaakt.

4.4 Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

Geheel ten overvloede merkt de Raad nog op dat, zoals hoger blijkt uit punt 1.7, de te vernietigen verwijderingsbeslissing gepaard gaat met een inreisverbod. Dit inreisverbod maakte echter het voorwerp uit van een afzonderlijk beroep bij de Raad en dit beroep werd reeds op 26 februari 2018 omwille van procedurele redenen verworpen. De Raad kan zich over dit inreisverbod van 28 oktober 2017 in het kader van het thans voorliggend beroep bijgevolg niet langer rechtstreeks uitspreken. Deze vaststelling doet echter geen afbreuk aan de juridische werkelijkheid dat een inreisverbod overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet steeds gepaard moet gaan met een beslissing tot verwijdering. *In casu* blijkt uit het administratief dossier dat het voormelde inreisverbod van 28 oktober 2017 uitdrukkelijk gepaard gaat met de thans te vernietigen verwijderingsbeslissing van dezelfde datum. Bijgevolg brengt het verdwijnen van de verwijderingsbeslissing (*in casu* door de vernietiging ervan) van rechtswege ook het verdwijnen van het inreisverbod (*in casu* door de impliciete intrekking, minstens de impliciete opheffing ervan) met zich mee. Dit inreisverbod bestaat immers slechts als *accessorium* van de thans te vernietigen verwijderingsbeslissing (cf. RvS 16 december 2014, nr. 229.575).

5. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is met betrekking tot de beslissing tot vasthouding onontvankelijk, en de verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, wordt met betrekking tot de beslissing tot vasthouding samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen, en is met betrekking tot het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens zonder voorwerp. Er moet derhalve geen uitspraak worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 oktober 2017 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is in deze mate zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden voor het overige verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend negentien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE